

החלל העצום של גלריה אלון שגב חולק לשליש ולשני שלישים בידיה של קלואי פינה, אחת ההבטחות הגדולות של האמנות האמריקאית, שהציגה בין השאר בביאנלה של "ויטני מיזיאום" ב-2004. פינה יוצרת אך ורק בווידיאו ובריפוש, ולכאורה אין קשר ביניהם. בשליש הראשון של הגי' לריה, המואר בלבן, תלויים רישומיה, שהם חוויה רגשית וויזואלית בפני עצמה. אלה הם רישומים קטנים על נייר פרגמנט מסדרת "Rutters"; במבט ראשון הם נרמים למופשטים של קווים מסתלסלים כחוטי תפירה פרומים. רק במבט נוסף מתחילים להתגלות פרטים פיגורטיביים: רגל, יד, ראש, שר, שנשורים לתמונות משגלים. אגון שילה חוזר בעיצומו של המשבר כאמנות של תחילת המאה ה-21. אלה אותם גופים סגפניים שלו, אחוזי דיבוק של תאוה, חיים ומוות, רמויות בשר ודם שהן כבר שלדים וגולגולות. כך הם יוצרים את היווג הנצחי, העז, של מין ומוות.

כף יד גברית חובקת ישות נשית אמורפית, וכפות הידיים הן כפות ידיו של שילה. המוות אוחז בגוף החי, הנשי, בעורו גוחן לנשק את פיטמותיה. ראש גבר, שסדקי הגולגולת כבר חרצים בו, מת' כופף לנגוס בשדיה המלאים של האשה השוכבת מופקרת לו, וידיו הפולשניות בוחשות בגופה. בחלק מהרישומים הגוף כבר פורק והותך לרק' מה אחרת, שכף רגל או צלע מתחרדות מתוכה. איכותו הגרפית של הרישום משובחת ורגישה. בקו כמעט אחיד פינה בוראת תמונות מלאות חיות, שכמו משייטות בחלל הנתון ללא שוליים או גבר לות. במעט מהרישומים פשה המופשט, ונותר רק גיבוב של יופי לא מקובע. אשה עירומה פושטת את רגליה ורוכבת על גחונה של סוס מהופך, כמין לילית המגיחה משאל תחתיות.

עוד גבר לופת אשה מאחור וגוחן לנשק את צווארה כערפד, אבל גפיה כבר הומסו, כמו היו משעווה. מנקודת הנשיקה הנשיכה משתחררת אנרגיה שלילית, העוברת ברישום כחוטי חשמל מקוצרים. ברישום אחר, אשה עירומה מפלרטטת עם עז, גופיהם מסתבכים זה בזה וידיה שהיו כבר לזרועות שלד מלטפות את אוזניו. תאוה עזה כמוות וגוף נטמע בגוף באנטומיית האשה-הגבר' החיה, היוצרים ברגע השיא אנטומיה חדשה של זיווג בין ערן לשאול. ברישום נוסף נראה גבר בר' מות בכחוס, שיפי המוות מכרסם בפניו. אולי יש שם הד רחוק לאודילון רדון, שבלל את האורגיה האנושית והטבעית עם הנוף.

בקיר המפריד נפרץ פתח צר וגבוה כנקיק ודרכו עוברים אל החלל השני העצום שנותר אפל לחלוטין. רק בקצהו, על הקיר שהושחר, מוקרן הווידיאו "דוד הקטן". ילד שרירי ועיי' רום שרק תחתוני כותנה לבנים לגופו מתנהל בחלל לילי, כמו בחוץ, רוקד ריקוד מוזר, מפתה ומפחיד. הוא מצולם מלמטה, להעצים את אל' מנט ההרתעה, מתנועע כמקי סכינאי קטן, מכה באגרופיו בריב דמיוני. זה דוד מעוות הנאבק בגולית לא נראה; הילד שיהיה לבריון. בפע' לול פשוט מואטת מהירות הווידיאו וקולו הופך עמוק ורוחה, כקולו של גבר מחליא: "אני אמחץ אותך... בוא! בוא! אני אהרוג אותך! אל תתעסק אתי!" הווידיאו של פינה עוטף אותך בסיוט; הילד הוא מושא הסטייה והסטייה עצמה. העולם קלאסי (הרישום והפיסול הקלאסי) הולך ומוש' חת, הולך ונרקב.